

SOL & MÅNE

- Glimt fra 10 år i lære hos en stor, moderne
mystiker og intuitionsbegavelse

Per Bruus-Jensen

SOL & MANE skildrer glimt af 10 års nærkontakt med den store, danske mystiker og intuitionsbegavelse Martinus, som forfatteren traf i 1957 og i årene frem til 1968 dagligt modtog undervisning hos.

Undervisningen hos Martinus foregik som udveksling af spørgsmål og svar mellem lærer og elev. Bogen giver nogle eksempler på sådanne 'samtaler' og tegner samtidig et billede af Martinus som menneske, mystiker, lærer og personlighed.

Resultatet af kontakten med Martinus er blevet et livslangt engagement i udbredelsen af kendskabet til hans arbejde, bl.a. omfattende et betydeligt forfatterskab.

**Du kan på de følgende sider læse et uddrag af bogen,
nemlig den komplette indholdsfortegnelse, forordet
samt kapitlet "Første samtale – om vor kosmiske farveblindhed".**

På www.sfinksen.dk/pbj kan du finde alle Per Bruus-Jensen's
bøger samt hente uddrag af de fleste.

Forlaget Nordisk Impuls

www.nordisk-impuls.dk

Telefon 97 38 17 00

Fax: 97 38 14 38

mail@nordisk-impuls.dk

Forlaget Nordisk Impuls har specialiseret sig i udgivelsen af bøger, der bl.a. fremhæver de humaniske og videnskabelige aspekter i Martinus' arbejde. Målet er at få de kulturelle perspektiver i dette arbejde til at træde klart frem, således at det kan få lejlighed til at vise sin samfundsmæssige værdi.

Ganske meget tyder nemlig på, at allerede et teoretisk indblik i den kosmiske bevidstheds betagende virkelighedsfelt med stor sandsynlighed vil fremkalde et kulturhistorisk løft af endog meget betydeligt omfang. I den forbindelse sættes der bl.a. målbevidst på udgivelse af en række bøger af forfatteren Per Bruus-Jensen, der var personlig elev af Martinus gennem det meste af en 10-års periode. Herunder afslørede Martinus en række betydningsfulde enkeltheder, der ikke er medtaget i hans egne værker, og som det derfor må anses for vigtigt at få sikret for eftertiden.

Per Bruus-Jensen kom i 1957 som 25-årig i forbindelse med den danske mystiker og intuitionsbegavelse, Martinus, og modtog her gennem det kommende ti år intensiv undervisning i det såkaldte Kosmiske verdensbillede's indhold. Har siden selv udfoldet en omfattende undervisning over dette emne, både mundtlig og skriftlig i såvel indland som udland. Forfatter til en række bøger over det nye verdens- og virkelighedsbillede. Herunder hovedværket "X", der er i fire bind af ca. 450 sider hver, rummer en komplet indføring i Martinus' kosmologi

Indhold...

Førord... 7

Første afsnit

Om en udvikling fra Martinus-hader til Martinus-forkæmper... 8

Hvordan det hele begyndte... 9

Hvordan det videre gik

- om mit første besøg i Martinus' magiske stue... 17

Om dagene der fulgte... 25

Andet afsnit

Hvordan det foregik

- fire samtaler med Martinus om kosmisk bevidsthed... 29

Indledning Martinus og virkelighedsbegrebet... 30

Første samtale

- om vor kosmiske farveblindhed... 32

Anden samtale

- om guddommen og den kosmiske farvepalet... 39

Tredie samtale

- om det guddommelige Noget og det kosmiske farvesyn... 53

Fjerde samtale Martinus og skitsebogen fra 1924-29... 61

Tredie afsnit

Martinus i hverdagen... 69

Første del

- om Martinus kontra Thomsen... 71

Anden del

- træk af Martinus som menneske og personlighed... 79

Fjerde afsnit

Hvorledes det sluttede... 87

Et kredsløb fuldbyrdes... 88

Efterskrift

- om mennesket og virkeligheden set i bakspejlet samt portræt af en åndelig materialist... 91

Tillæg

Martinus' skitsebog fra 1924-29... 98

Forord

Denne lille bog handler om den danske mystiker og intuitionsbegavelse Martinus, der levede fra 1890 til 1981, og som under sit lange livsløb udviklede en virkelighedsbeskrivelse, der i dag er kendt som "Det kosmiske Verdensbillede" eller "Martinus' kosmologi".

For mit eget vedkommende har jeg beskæftiget mig med dette stof siden min grønne ungdom og nød specielt i perioden 1957 til 1970 det enestående privilegium dagligt at omgås Martinus samt modtage undervisning af ham.

Sideløbende med denne undervisning begyndte jeg i 1958 selv at undervise i de kosmiske analyser og har videreført denne virksomhed frem til dato. Dels gennem foredrags- og kursusaktivitet, og dels via et forfatterskab, der foruden et stort antal artikler i forskellige tidsskrifter omfatter et korrespondancekursus samt en række bøger om kosmologiens emnekreds.

Med baggrund i private breve, notater og fotos er det hensigten med bogen at tegne et så vidt muligt 'objektivt' billede af Martinus, som jeg kendte ham, dvs. som menneske, mystiker, lærer og personlighed. Men naturligvis med hovedvægten lagt på de sider af sagen, der specielt er relevante for hans rolle som skaber af det kosmiske verdensbillede, og som dermed i særlig grad har interesse for offentligheden.

Forfatteren retter sin bedste tak til alle, der på den ene eller anden måde har bidraget til at muliggøre dette arbejde og dets udgivelse. Ikke mindst den kreds af sponsorer i indland og udland, der med deres generøse støtte har sikret udgivelsens finansielle grundlag.

Per Bruus-Jensen

Brejning Kirkeby 2001

*Solen lyser
ved sin egen kraft,
medens månen
kun tilbagekaster
det sollys,
der rammer den.
Men den præger det
Samtidig med det stof,
Den selv er gjort af...*

Første samtale

Om vor kosmiske farveblindhed

En vinterdag tidligt i 1958 siger Martinus ved den obligatoriske formiddagste*: "Per, jeg er ikke rigtigt oplagt til at skrive i dag. Hvad siger du til en rask travetur i den friske luft. Jeg ser, det har sneet i nat, og jeg tror, Frederiksberg Have må være et rent ferige at besøge. Skal vi ikke tage en tur i Frederiksberg Have? - det er jo ikke så langt herfra"

Jeg var naturligvis straks med på ideen, og da vi nåede frem til vort bestemmelsessted, viste det sig, at Martinus ingeniørligt havde overdrevet. Luften var forholdsvis mild, og det var blikstille. Alt lå hen i jomfruelig uberørthed, hvidt i hvidt i kontrast til stammernes og grenenes sorte og mørkegrå filigranmønstre, og det var næsten med andagt i sindet, vi trådte ind i den smukke have, hvor fine drys af nattens sne nu og da svævede gennem luften, når en fugl enten landede eller lettede i trækroneerne.

Som vi går dér og i tavshed nyder det skønne sceneri, falder et spørgsmål mig pludselig ind. Et spørgsmål, der skulle vise sig at få store konsekvenser for min fremtidige kosmologiske løbebane. Jeg siger til Martinus: "Jeg tænker på, at nu

*) Som tidligere oplyst begyndte Martinus' arbejdsdag sædvanligvis kl. 4 om morgenen, men blev afbrudt af en tepause ved 10-tiden. Normalt blev denne tilbragt i selskab med Gerner Larsson, men i dette tilfælde var Gerner Larsson forhindret, hvorved det blev mig, der holdt Martinus med selskab.

går vi her med hver sin oplevelse af dette skønne sceneri. Der er bare den forskel, at DU har kosmisk bevidsthed, Martinus, hvad jeg som bekendt ikke har. Men hvad er egentlig forskellen i dette øjeblik? Hvordan ser denne verden ud for dig med kosmisk bevidsthed? Eller rettere sagt: hvordan ser VERDEN i det hele taget ud for den kosmiske bevidsthed - altså til forskel fra, når man IKKE har kosmisk bevidsthed? Hvad er helt præcist den dybere forskel?"

"Det er faktisk et interessant spørgsmål", svarer Martinus efter lidt betænkningstid og tilføjer: "men samtidig vanskeligt at besvare. For der gives mange forskellige svar med hver sit sigte, og hvilket af dem skal man vælge. Dog, der gives ét, som foruden at være forholdsvis enkelt også dækker alle de øvrige, samtidig med at det ved netop sin enkelhed trækker alle de andre med sig".

"Hvordan mener du..?"

"Jo, for den kosmiske bevidsthed er verden frem for alt en permanent opretholdt manifestation eller tilkendegivelse af et bagved eksisterende guddommeligt princip eller NOGET, der uden denne tilkendegivelse ikke ville vide af hverken sig selv eller noget som helst andet. Og ALT, hvad der sker, er led i denne tilkendegivelse, der altså finder sted hele tiden, og altid har gjort det."

Og Martinus fortsætter:

"Dette er det centrale i sagen. Men hertil kommer, at den kosmiske bevidsthed også ser eller gennemskuer alle de virkemidler, det guddommelige Noget har i anvendelse for at gennemføre tilkendegivelsen. På den anden side er man som kosmisk bevidst naturligvis ikke lige optaget af dette hele tiden, men man kan når som helst stille sig ind på det og se det i alle dets detaljer."

"Det lyder meget imponerende", indskyder jeg, "men alligevel: er dét virkeligt det hele?"

"Det er i hvert fald mere end noget andet forskellen på at have kosmisk bevidsthed og ikke have kosmisk bevidsthed, når vi taler om vort forhold til verden" svarede Martinus, og tilføjede: "Også nu i dette øjeblik. Du for dit vedkommende ser denne have som et smukt panorama i hvidt, gråt og sort, og det gør jeg naturligvis også. Men ved siden af dette ser jeg også alle de virkemidler - faktisk tricks - som det guddommelige Noget har i anvendelse for at opretholde scenariet. Og jeg kan indstille mig på dem med lige præcis den nøjagtighed og skarphed, jeg ønsker."

Lad mig bruge et billede: på en vis måde kan man sammenligne forskellen på os to med et menneske, der ser i farver, og et menneske, der er totalt farveblind, og altså kun kan se i sort-hvidt. Ja, det er faktisk et godt billede, for det er nøjagtigt den samme have, vi nu ser, du og jeg. Men jeg får mere med, end du gør, nemlig 'farverne', hvis du forstår, og dét er forskellen. Så længe, man ikke har kosmisk bevidsthed, er man i en vis forstand kosmisk farveblind".

"Men du ser dem altså ikke med *øjnene*, Martinus. Altså farverne, som du kalder de guddommelige virkemidler"

"Nej, jeg ser dem i *ånden* så at sige, altså i bevidstheden, og jeg ser dem ved hjælp af intuitionen, der sætter mig i stand til at benytte den form for sansning, jeg kalder sansning fra oven."

Denne måde at sanse på, kendes i princippet af alle mennesker, men på et lavere plan end intuitionens, nemlig intelligensens plan, hvor den bl.a. viser sig som menneskets evne til at tænke logisk og 'se' sammenhængen mellem forekommende virkninger og deres årsager. Og læg mærke til, at denne måde at 'se' på ikke sker ved hjælp af øjnene, hvorimod den sker i ånden, i bevidstheden. Og således også med intuitionen for mit vedkommende. Men altså på et højere erkendelsesplan."

Og Martinus fortsætter:

"Det er også værd at tænke på, at vore nærmeste brødre og søstre i udviklingen - nemlig dyrene -*ikke* ejer denne evne; eller i hvert fald så godt som ikke. Som følge af deres endnu svage intelligens er de så at sige logik-blinde. Og på samme måde er menneskene kosmisk blinde, fordi deres intuition endnu er for svag til at kunne befordre den højeste form for sansning fra oven, der gives, og som er grundlaget for kosmisk bevidsthed."

"Det er altså dette, der er årsag til mange menneskers materialisme og ateisme", bemærker jeg.

"Ja, netop! Og jo mere, des mere intelligente, de er. For med intelligensen gennemskuer de på den

ene side sammenhængene mellem naturfænomenerne og naturlovene, uden at kunne få øje på de dybereliggende grunde til disse sammenhænge. Og på den anden side lammer intelligensen samtidig det, man kan kalde 'troens nådegave', der på et instinktmæssigt og følelsesmæssigt plan organisk-automatisk lader det enkelte menneske erkende de samme dybereliggende sammenhænge i naturen, som intuitionen befordrer. Men vel at mærke uden at forstå dem intellektuelt og derfor uden mulighed for at forklare dem nærmere. Alt dette sætter intelligensen på et tidspunkt ud af kraft og efterlader dermed mennesket som virkeligt kosmisk blindt. Som et væsen, der på et snævert fysisk erfaringsgrundlag er overbevist om, at hele verden blot er et sjælløst miskmask af stoffer, energier, naturlove og tilfældigheder, og ikke kan se, at den faktisk er et produkt af overlagt skabelse, bag hvilken der befinder sig en skaber med tilhørende skabeevne og projektvirksomhed.

Dette vil imidlertid ændre sig med ét slag i samme øjeblik, intuitionen træder i virksomhed. Ja, om det så blot er for en brøkdel af et sekund. I et lysende glimt vil det berørte menneske pludselig / se naturen i ALLE dens dimensioner og samtidig erkende det skabende ophav bagved. Det vil med andre ord pludselig se det HELE; få kosmisk farvesyn, for at blive i billedet fra før. Dog, dette er jo på den anden side ikke almindeligt endnu, og så længe dét er tilfældet, må man nøjes med hvad jeg og andre med højere sanser kan fortælle om virkeligheden. Det er jo dette, der er vores opgave:

at vidne om det, vi kan se, for dem, som endnu ikke kan se. Men det er jo da også altid en begyndelse og vil i øvrigt bane vej for den *personlige* oplevelse af disse ting, før eller senere. For jo mere,

man indstiller sig på dem i bevidstheden, og des mere man tænker i disse baner, jo lettere bliver det for intuitionen at bryde igennem. Dog forudsat at også de *moralske* betingelser er til stede. For kosmisk sansning er naturligvis også uden videre ensbetydende med fuld adgang til alle naturens mange hemmeligheder, og i de forkerte hænder vil disse hemmeligheder kunne afstedkomme de frygteligste lidelser og ulykker. Ikke blot for det enkelte menneske selv, men for hele menneskeheden - ja, for hele jordkloden og livet på den. Derfor er netop manglende moralske kvalifikationer også en trofast vogter af al adgang til højere sansning og dermed en afgørende hindring for opnåelse af kosmisk bevidsthed i utide. Dette er simpelthen en konsekvens af den guddommelige alkærlighed i dens samspil med den ligeledes guddommelige almagt og alvidenhed - dvs. den evige guddoms tre hovedegenskaber."

"Det er både utroligt interessant og fantastisk vidunderligt", udbryder jeg efter nogen tid med tavshed fra begge sider. "Men hvordan så med de enkelte virkemidler; det du kalder 'farverne'. Hvordan ser du *dem*, Martinus?"

"Jeg tænkte det nok", svarede Martinus med et skælmsk glimt i øjet. "Det ene svar ville føre det næste spørgsmål med sig. Nuvel, i dette tilfælde volder det dog ingen vanskeligheder at besvare det, idet samtlige guddommelige virkemidler er knyttet til noget forholdsvis kendt, nemlig det fænomen videnskaben kalder ENERGI, og som i virkeligheden bare er et andet ord for universets skabeevne. For uden energi ville der ikke ske noget som helst

i universet; ja universet selv ville slet ikke eksistere. For når det kommer til stykket, er også dette et spørgsmål om energi. Helt og holdent.

Dette forstår man ganske vist også i videnskaben, men i sin materialistiske indstilling og kosmiske blindhed indser man ikke den dybere betydning af det. Nemlig at vi med energibegrebet har fat i en grundlæggende og i virkeligheden *åndelig* egenskab ved et levende væsen i kosmisk format eller målestok. Altså Gud, der jo med Jesu ord netop er ÅND. Det, vi kalder energi, er nemlig uden videre Guds skabeevne, og netop denne rummer det forråd af virkemidler, med hvilke Gud frembringer den materielle verden. Hele universet og herunder også denne smukke have med dens træer og buske og fine sne-dække, dens dyr og fugle og alt muligt andet. Altsammen befinder det sig i gæld til Guds skabeevne. Dette er helt klart for intuitionen på principielt samme måde, som det er klart for intelligensen, at der er sammenhæng mellem fx. et lyn og det efterfølgende tordenskrald. Og vi har her i disse to opfattelser af energibegrebet et nyt eksempel på den forskel, der kendetegner dette at have kosmisk bevidsthed i modsætning til dette ikke at have kosmisk bevidsthed, når vi taler om verden. Og det drejer sig vel at mærke stadigvæk ikke om øjnene og den evne til at se, der knytter sig til disse. For verdensaltets energi er som ydre fænomen lige så usynlig for mennesket *med* kosmisk bevidsthed, som den er det for mennesket *uden* kosmisk bevidsthed - fx. videnskabsmanden, der studerer naturen og universet. For begges vedkommende sker erkendelsen af energiens eksistens og betydning derimod i ånden og hviler i pagt hermed helt og holdent på sansning fra oven, således som jeg tidligere har forklaret. Men i videnskabs

mandens tilfælde begrænser denne sansning sig til at finde sted på et rent intelligensplan, der udelukkende lader ham se energien som et blot og bart materielt generalprincip, han på næsten mekanisk vis kan gøre ansvarlig for verdens måde at opføre sig på. Hvorimod den samme sansning for det kosmisk bevidste menneskes vedkommende hovedsageligt sker på intuitionsplanet, der til forskel fra intelligensplanet lader vedkommende se energien som en levende og besjælet skabeevne med tilknytning til en tilsvarende levende skaber. Altså som et aktiv for et levende væsen, der udfylder og om-spænder hele universet.

Jeg håber, du kan følge mig. Per! Hvad jeg ønsker at påpege er egentligt bare, at der gælder en vigtig forskel på resultatet af de to typer sansning fra oven. En forskel, der i princippet gentager sig for dyrets vedkommende set i forhold til det almindelige jordmenneske. Thi for dyret, der slet ikke kan præstere sansning fra oven, eksisterer der kun stoffet og dettes opførsel på godt og ondt. Altså naturen og med væsenerne opfattet som ydre stofkombinationer. Hvad der derimod dybere set får tingene til at ske, som de gør, savner det i pagt med sin svage intelligens ikke alene evne til at sætte sig ind i, men er endog ude af stand til at se som et problem, der kan stilles spørgsmål til. Og dermed er dyret erkendelsesmæssigt ringere stillet end mennesket, der kan praktisere sansning fra oven på intelligensplanet, akkurat som dette er ringere stillet end det færdige menneske, der kan præstere sansning fra oven på intuitionsplanet. Og overvejer vi nærmere menneskets overlegenhed over dyret, da har vi også mulighed for at danne os en forestilling om det niveau, menneskelivet vil udfolde sig på, den dag det er blevet almindeligt

for mennesket at kunne præstere sansning fra oven på netop intuitionsplanet."

"Ja, det er naturligvis et overmåde betagende perspektiv", bemærker jeg med oprigtig ærefrygt, "men på den anden side, Martinus: er dette virkelig alt, hvad der er at sige om de guddommelige virkemidler - at de bare er et spørgsmål om energi?"

"Nej, på ingen måde", svarer Martinus. "Men det er en meget vigtig side af sagen. For mere end noget andet er det nemlig her, vandene skiller mellem mennesket med kosmisk bevidsthed og mennesket uden kosmisk bevidsthed. For medens sidstnævnte ser alting som i princippet døde stofvirkninger og energifunktioner, så ser det kosmisk bevidste menneske lige modsat alting som åndeligt begrundede *livsytringer*. Som udtryk for ønsker, begær, tanker, ideer og lignende, der med rod i bevidsthed og dermed noget åndeligt altsammen eksisterer i tilknytning til en levende og aktiv skaber. Og det er netop denne grundholdning enhver videre udredning af de guddommelige virkemidler tager udgangspunkt i, og som man derfor allerførst må acceptere og gøre sig fortrolig med."

"Hvordan det, kære Martinus?"

"På den måde, at det i stigende grad bliver nødvendigt at inddrage netop *åndelige* begreber i forklaringerne. Altså begreber, der i stedet for stof henfører til åndelige ting og dermed til bevidsthed. For uden denne måde at se tingene på, er det ikke muligt at komme videre med energibegrebet - at trænge dybere ind i det. Man må som det første forstå, at det dækker over en levende skabeevne i universel målestok, samt at denne skabeevne først

og fremmest er et *åndeligt* fænomen. Ikke et materielt. Det materielle er tværtimod en virkning eller et produkt af det åndelige "

"Det må du meget gerne forklare nærmere, Martinus."

"Jo, ser du. Først og fremmest er der for den kosmiske bevidsthed en god og tvingende grund til, at verden overhovedet eksisterer, og dermed en grund til, at det guddommelige princip eller Noget gør sig den ulejlighed at skabe den. Dette skal jeg en anden gang komme langt mere indgående ind på. Her vil jeg nøjes med at fastslå, at grunden til verdens skabelse er LÆNGSEL. Mere præcis det guddommelige Nogets længsel efter erkendelse af liv og væren, og her igen specielt i en form som *behag*. En sådan erkendelse, der naturligvis uløseligt er forbundet med det, vi kalder OPLEVELSE, er nemlig ikke givet på forhånd, men må møjsommeligt skabes, og det er netop med dette for øje, at VERDEN kommer ind i billedet. Gennem skabelsen af et manifestationskompleks som det, vi kalder verden, bliver det guddommelige Noget nemlig ikke alene bekræftet som både skaber og oplever, men tilvejebringer samtidig noget at opleve. Og dette igen har til følge, at det samme guddommelige Noget når til erkendelse af sit eget liv og sin egen væren, helt som den grundlæggende ur-længsel tilskynder til. Det pågældende Noget bliver med andre ord bevidst i sig selv og beriges samtidig med en livsoplevelse og et tilværelsesindhold."

"Men hvad skal man kalde denne ur-længsel hos det guddommelige Noget, som du her taler om, Martinus? Har den et navn? Er den det samme som urbegæret?"

"Jo, den har et navn; men nej, det er ikke urbegæret. Urbegæret er nemlig det guddommelige Nogets *svar* eller reaktion på den nævnte længsel. Den pågældende længsel selv kalder jeg "den højeste ild", og det gør jeg, fordi den for det første er den højeste igangsætter af skabelse, der gives. Og dertil er den specielt rettet mod BEHAG. Endog i en så koncentreret form om muligt - ja, faktisk ekstase - hvorved den også tildeler al-skabelsen en bestemt *retning*. Og dette igen er faktisk grundlaget for eksistensen af en evig verdensorden samt grundlaget for, at alting under denne verdensorden til enhver tid er såre godt. Ja, selv med det såkaldte onde taget i betragtning. Den højeste ild er ganske vist andet og mere end den her omtalte ur-længsel, der mere er *kimen* til den højeste ild. Men dette er ligegyldigt i denne sammenhæng, og vi kan derfor se bort fra det. Jeg nævner det blot for en ordens skyld"

"Meget vel, Martinus, men hvad er mere præcist forskellen på urbegæret og den højeste ild, som du her har beskrevet den", ønsker jeg at vide.

"Det kan meget let forklares", svarer Martinus. "Mens den højeste ild er det guddommelige Nogets spontane længsel efter erkendelse af liv, væren og behag, er urbegæret dets aktive vilje til at *opnå* en sådan erkendelse. Altså dets vilje til at gøre noget aktivt for i praksis at opnå den pågældende erkendelse og på denne måde tilgodese den højeste ild og den hermed forbundne ur-længsel.

Man kan også gå et skridt videre og sige, at den højeste ild i pagt med sit navn *tænder* urbegæret og via dette lægger grunden til en faktisk skabeevne hos det guddommelige Noget. For som et

spørgsmål om det guddommelige Nogets VILJE til skabelse kommer urbegæret i forhold til det guddommelige Noget selv til at virke som en KRAFT og dermed som noget, der kan skabe virkninger. Ikke mindst den slags virkninger, vi kalder *indtryk*. Og noget, der kan skabe virkninger, er netop indbegrebet af skabende evne. Altså skabeevne - og dermed energi.

For eksempel er som allerede flere gange nævnt hele den materielle verden - hele det fysiske univers - en sådan virkning. Eller rettere: en gigantisk generalvirkning, der grundlæggende har rod i det guddommelige Nogets urbegær i dets samspil med den højeste ild. Og i pagt hermed er verdens formål også ene og alene at gøre indtryk på det samme guddommelige Noget, der har *skabt* denne verden, for herigennem at tilgodese dets kosmiske urlængsel - den højeste ild. Længslen efter erkendelse af liv, væren og behag."

"Jamen, det er jo nærmest utroligt, Martinus. Næsten ikke til at fatte!", udbryder jeg spontant. "Jeg mener, hvordan bærer det guddommelige Noget sig dog ad med på dette spinkle grundlag at skabe verden i praksis? Altså den materielle verden. For som du fremstiller tingene er urbegæret og dets såkaldte skabekraft jo noget rent mentalt, og hvordan kan noget rent mentalt ligge til grund for noget bastant og materielt som for eksempel det fysiske univers?"

En sådan tanke bekræfter ganske vist din tidligere udtalelse om, at det guddommelige Nogets skabeevne er noget rent åndeligt, men alligevel... For man må jo stadig spørge sig selv, hvad det guddommelige Noget i realiteten har at skabe det ma-

terielle univers af andet end sig selv, sin længsel og sit urbegær? Det virker næsten som om det guddommelige Noget med hensyn til verdens skabelse er henvist til at løfte sig selv ved håret, så at sige. Så med mindre det guddommelige Noget selv på en eller anden måde har en materiel side, er tanken jo nærmest ufattelig - ja, næsten absurd. Derfor, Martinus, endnu et brændende spørgsmål, hvis du vil have mig undskyldt: Hvad er dette guddommelige Noget egentlig for noget, når det kommer til stykket? Er det noget åndeligt, eller noget materielt, eller er det en blanding af begge dele...?"

"Det var mange spørgsmål på én gang", svarer Martinus med et venligt smil, "og det viser endnu en gang, at vi vist har valgt det rigtige udgangspunkt for vor samtale. Men tror du ikke, vi skal holde en

pause nu? Jeg ser også, at klokken er ved at være mange, hvis vi skal nå hjem til spisetid. Så kan vi jo senere tage emnet op igen, for naturligvis vil jeg ikke snyde dig for denne del af forklaringen også. Den hører jo med, hvis man virkelig skal forstå, hvorledes den kosmiske bevidsthed oplever eller ser verden".

* * *

Vi bliver hurtigt enige om det både rimelige og tillokkende i denne plan og sætter kort efter kursen hjemefter mod Institutet. Et dejligt frikvarter lå bag os, fuldt af skønne naturindtryk og stemningsbilleder. Og jeg for mit vedkommende dertil beriget med nye, interessante oplysninger om den kosmiske virkelighed. Men også besjælet af længsel og spænding efter fortsættelsen...

Martinus Institut på Mariendalsvej, Frederiksberg. - Foto: PBJ

